

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **L. C. G.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2011 čj. CPR-7257/ČJ-2011-9CPR-V237

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 4. 11. 2011 čj. CPR-7257/ČJ-2011-9CPR-V237 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 5.760,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.**

Odůvodnění

Žalobce se včas podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 4. 5. 2011 čj. KRPA-28634/ČJ-2011-000022. Citovaným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, byla stanovena na 1 rok. Dle výroku rozhodnutí je tato doba shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Současně byla podle § 118 stanovena doba k vycestování v délce 15 dní od nabytí právní

moci rozhodnutí. Dále bylo podle § 120a odst. 1 zákona rozhodnuto, že se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování.

Pod body I a II podané žaloby žalobce specifikuje napadené rozhodnutí a odůvodňuje včasnost podané žaloby.

Žalobce v žalobní námitce III uvádí, že dle jeho názoru je napadené rozhodnutí v rozporu s ustanovením § 3 a § 68 správního řádu, neboť správní orgány nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nedostatečně se zabývaly otázkou dopadů do rodinného a soukromého života žalobce, přičemž z tohoto hlediska je rozhodnutí nepřezkoumatelné. K tomu poukazuje na to, že se jedná o správní řízení zahajované z moci úřední, a proto je správní orgán povinen zjišťovat sám veškeré rozhodné skutečnosti, které svědčí ve prospěch účastníka řízení, což vyplývá z ustanovení § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgány však na tuto povinnost zcela rezignovaly a spokojily se pouze s tím, že sepsaly protokol o vyjádření se samotným žalobcem a dále se již nezabývaly klíčovými skutečnostmi, které žalobce uvedl. Správní orgány se vůbec nezabývaly tím, že žalobce má na území České republiky dvě dospělé děti, nijak rodinné poměry žalobce neprověřovaly a ani nezjišťovaly, zda má žalobce na území svého domovského státu někoho, ke komu by se mohl vrátit.

Žalobce poukazuje na to, že žalovaný dokonce a priori vyloučil, že by rodinný život, byť v podstatě v jakékoliv míře a na jakékoliv úrovni, mohl vůbec hypoteticky zabránit vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, když uvedl, že ani na základě jakéhokoliv výsledku vyjádření či výsledku dětí cizince by nalézací správní orgán nemohl dojít k jinému závěru při posuzování věci, neboť protiprávní jednání žalobce bylo spolehlivě prokázáno a neexistuje způsob, kterým by bylo možno jeho téměř 4 roky trvající neoprávněný pobyt na území České republiky legalizovat.

V žalobní námitce IV žalobce dále poukazuje na to, že správní orgány postupovaly nezákonně, jestliže ve výroku rozhodnutí spojily dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území s vykonatelností, neboť takový výrok nemá oporu v právních předpisech. Žalobce k tomu uvádí, že z ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze dovodit, že by policie při stanovování doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, mohla ve výroku extenzivně libovolně upravovat běh platnosti takové doby. Podle jeho názoru z žádného zákonného ustanovení nevyplývá oprávnění stanovit počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, popřípadě jiná omezení, která budou či nebudou mít vliv na běh této lhůty.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 12.12. 2011, uvedl, že k námitce III poukazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí na konci strany 4 a na celé straně 5.

Pokud jde o námitku IV, žalovaný uvádí, že § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců explicitně zakotvuje povinnost policie stanovit dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území. Má-li však být tato doba jasná a zřetelná, musí policie současně se stanovením délky této doby stanovit i její počátek a konec. Zákon nespecifikuje, že by policii byla uložena povinnost stanovit pouze délku uvedené doby, nýbrž dobu jako takovou.

Ze správního spisu byly zjištěny následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobce přicestoval do České republiky v roce 2004. Rozhodnutím ze dne 12.8. 2005 mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu pěti let. V době od 12.4. 2007 (po skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany) do 12.8. 2010 byl žalobce veden v evidenci nežádoucích osob. Dne 2.5. 2011 byl kontrolován hlídkou cizinecké policie, které se prokázal fotokopii cizího cestovního dokladu. Následně byl převezen na služebnu cizinecké policie, kde byl daktyloskopován a byla zjištěna jeho pravá totožnost.

Se žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění a dne 4.5. 2011 s ním byl sepsán protokol o vyjádření účastníka řízení. Žalobce uvedl, že začátkem dubna 2011 mu byl odcizen jeho cestovní doklad, dále uvedl, že si je vědom toho, že na území České republiky pobývá neoprávněně, v současnosti se zdržuje na Praze 4 v bytě u kamaráda. Uvedl, že má v České republice dvě dospělé děti, které se o něj postaraly. Uvedl, že k České republice nemá žádné vazby, závazky ani pohledávky a že mu není známa překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území České republiky.

Rozhodnutím ze dne 10.5. 2011 č.j. KRPA-28634/ČJ-2011-000022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku, jak již bylo uvedeno shora.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce nejméně od dubna 2011 se na území České republiky zdržoval bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, neboť cestovní doklad mu byl v dubnu 2011 odcizen a náhradní cestovní doklad si dosud neobstaral. Dále uvedl, že žalobce od 12.4. 2007 na území České republiky neoprávněně pobýval bez víza, ač k tomu není oprávněn.

V návaznosti na ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců správní orgán prvního stupně posoudil, že důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřený z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce, neboť nesdílí společnou domácnost s občanem EU, ani se o takovou osobu nemusí starat. Žalobce uvedl, že mu není známa žádná překážka vycestování, může si obstarat finanční prostředky, rozhodnutím o správním vyhoštění nebudou ohroženy ani poškozeny jeho rodinné vztahy, rovněž nebude poškozen jeho soukromý život, neboť nejsou omezena žádná jeho osobní práva.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, které odůvodnil tak, že žalobce v protokolu o svém vyjádření uvedl, že má na území České republiky dvě již dospělé děti. Správní orgán se však pro žalobce zcela nepochopitelně těmito skutečnostmi vůbec nezabýval, nijak je neprověřoval a nezjišťoval, zda vůbec má na území svého domovského státu někoho, ke komu by se mohl vrátit a podobně. Takto postupoval navzdory tomu, že žalobce přicestoval na území České republiky již před více než sedmi lety. Podle názoru žalobce měl správní orgán přinejmenším provést ústní jednání s jeho dětmi a tím naplnit svou povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ale také dbát a šetřit práv účastníků řízení. Bez toho, aby správní orgán jakkoliv reflektoval rodinné poměry žalobce, bylo rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno a bez podrobného posouzení všech relevantních rodinných okolností je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné.

O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím a ze dne 4.11. 2011 č.j. CPR-7257/ČJ-2011-9CPR-V230 tak, že odvolání bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul dosavadní průběh správního řízení a uplatněné odvolací námitky a následně uvedl, že správní orgán prvního stupně řádně zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu i okolnosti rozhodné, které by mohly svědčit ve prospěch či neprospěch cizince.

K tomu uvedl, že hmotné zabezpečení ze strany dospělých dětí nelze žalobci přičíst ku prospěchu, neboť řízením bylo prokazováno jednání spočívající v pobytu na území České

republiky bez víza. Přítomností dospělých dětí nelze vyvážit zjištěné protiprávní jednání, když právě jejich hmotná podpora žalobci umožnila setrvání na území České republiky poté, co bylo pravomocně ukončeno řízení o udělení mezinárodní ochrany. K námitce absence ústního jednání s dospělými dětmi žalobce žalovaný uvedl, že na základě jakéhokoli výsledku vyjádření či výsledků dospělých dětí žalobce by správní orgán nemohl dojít k jinému závěru při posuzování věci. Důvodem je skutečnost, že protiprávní jednání žalobce bylo spolehlivě prokázáno a neexistuje způsob, kterým by bylo možno jeho téměř 4 roky trvající neoprávněný pobyt na území České republiky legalizovat. Jde-li o hledisko proporcionality napadeného rozhodnutí ve vztahu k avizované přítomnosti dospělých dětí žalobce na území České republiky, žalovaný uvedl, že děti žalobce jsou zcela osamostatněny a na území České republiky jsou schopny samostatné existence. Dcera žalobce na území České republiky pracuje od roku 2006, jeho syn pak od roku 2008. Po dobu svého pobytu nežili vždy na stejné adrese, dokonce ani ve stejném městě, žalobce nebydlí s dětmi, ale u kamaráda. O soběstačnosti dětí svědčí i jejich schopnost materiálně zabezpečit žalobce nejen v době jeho pobytu na území České republiky, ale také pro účely jeho vycestování.

Má-li být hodnocena délka pobytu cizince, žalovaný uvedl, že je nezbytné porovnávat dobu oprávněného pobytu žalobce s dobou pobytu neoprávněného. Žalobce přicestoval na území České republiky dne 8.11. 2004 v úkrytu a na území České republiky setrval bez cestovního dokladu a bez víza až do 8.8. 2005, kdy požádal o azyl. Po skončení azylového řízení žalobce v rámci uděleného výjezdního příkazu nevycestoval a na území od 12.4. 2007 setrval v nelegálním postavení až do 2. 5. 2011, kdy byl zajištěn. Žalobce tedy pobýval na území České republiky oprávněně pouze v rámci probíhajícího řízení o udělení mezinárodní ochrany formou azylu od 8.8. 2005 do 11.4. 2007, tedy necelé 2 roky. Doba neoprávněného pobytu žalobce na území však činila téměř 5 let.

Ve vztahu k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný uvedl, že žalobce má sice na území České republiky dvě dospělé děti, ale žije odděleně od nich v bytě u kamaráda, je rozvedený a na území České republiky nemá kromě svých dětí již žádné jiné vazby. Správní vyhoštění zcela jistě určitou měrou vždy zasáhne do soukromého či rodinného života vyhošťované osoby, tato míra je však zákonem předpokládána a je nezbytným průvodním jevem realizace správního opatření, které následuje po porušení práva hostitelské země. K tomu žalovaný uvedl, že osobní a rodinný život žalobce se na dobu správního vyhoštění jistě změní. Nejde však o změnu trvalého charakteru, která by znemožňovala jeho budoucí návrat do České republiky.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť mu tento postup umožňuje ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Žalobní námitka III týkající se zásahu do rodinného a soukromého života žalobce není důvodná.

Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

V daném případě žalobce namítal, že správní orgány při posuzování přiměřenosti dopadů do jeho soukromého a rodinného života nedostatečně zohlednily skutečnost, že má na území ČR syna a dceru a že na území ČR pobývá již více než 7 let. S tím ovšem nelze souhlasit.

Pokud jde o žalobcovy děti, žalovaný poukázal na to, že obě jeho děti jsou již samostatné a jsou schopny se na území ČR postarat nejen samy o sebe, ale jsou dokonce schopny finančně podporovat i žalobce. Žalobce se svými dětmi nebydlí ve společné domácnosti, neboť sám uvedl, že „bydlí v bytě u kamaráda“. Za této situace nelze než souhlasit se správními orgány v tom, že sám fakt, že žalobce má na území ČR dvě děti, nemůže znamenat, že by pro něj správní vyhoštění znamenalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Pokud žalobce namítá, že jeho děti měly být v řízení vyslechnuty, je třeba předně uvést, že žalobce ani v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvádí, co by mělo být tímto výsledkem zjištěno. Správní orgány ve vztahu k těmto dětem zjistily okolnosti podstatné pro rozhodnutí, tj. že jsou již samostatné, že v ČR pobývají legálně a jak dlouho a žalobce neuváděl žádné další okolnosti, které by měly být při rozhodování vzaty v úvahu a které by tedy mohly být eventuálně zjištěny výsledkem jeho dětí. Samotný fakt, že žalobce má v ČR syna a dceru, přitom při rozhodování správních orgánů zohledněn byl, a správní orgány se s touto skutečností přezkoumatelným a dostatečným způsobem vypořádaly.

Rovněž nelze správním orgánům důvodně vytýkat, že se nezabývaly otázkou, „zda má žalobce na území domovského státu někoho, ke komu by se mohl vrátit“. Žalobce je dosud ve věku, kdy nelze bez dalšího konstatovat, že by nebyl schopen se sám postarat o svoji obživu a nebrání mu v tom ani jeho zdravotní stav, popř. jiné okolnosti (resp. v průběhu řízení netvrdil opak).

V neposlední řadě pak je třeba zdůraznit, že žalobce sám do protokolu o vyjádření účastníka řízení dne 4. 5. 2011 uvedl, že mu není znám žádný důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území České republiky.

Pokud žalobce uvádí, že na území ČR vstoupil již před více než 7 lety, soud ve shodě se správními orgány musí poukázat na to, že žalobce vstoupil na území ČR neoprávněně a v úkrytu, na území ČR pobýval nelegálně, po značnou dobu i v rozporu s vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění. Oprávněně žalobce pobýval na území ČR pouze v období, kdy byl jeho pobyt legalizován probíhajícím řízením o jeho žádosti o udělení azylu. Samotná délka pobytu žalobce na území ČR tedy nemůže být dostatečným podkladem pro závěr, že správní vyhoštění bude představovat nepřiměřený zásah do rodinných a soukromých poměrů žalobce.

Žalobní námitka IV je důvodná.

Podle ustanovení § 118 odstavce 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (zákon o pobytu), se správním vyhoštěním rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území,

stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

Podle odstavce 2 téhož právního ustanovení se pro účely správního vyhoštění za přechodný pobyt na území považuje i neoprávněné zdržování se cizince na území nebo zdržování se cizince v tranzitním prostoru mezinárodního letiště anebo pobyt na vízum udělené podle zvláštního zákona nebo pobyt do právní moci rozhodnutí ministerstva o udělení oprávnění k pobytu za účelem poskytnutí dočasné ochrany na území nebo soudu o žalobě ve věci dočasné ochrany. Nebude-li v takovém případě rozhodnuto o správním vyhoštění, protože důsledkem tohoto rozhodnutí by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, policie cizinci udělí výjezdní příkaz. Cizinec je povinen vycestovat z území v době stanovené výjezdním příkazem.

Důvod vydání tohoto správního rozhodnutí spatřoval správní úřad v ustanovení § 119 odstavci 1 písmeno c/ bod 1, bod 2 zákona o pobytu, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, resp. pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Soud shledal důvodnou námitku žalobce, že výrok rozhodnutí je nepřezkoumatelný, neboť z ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nelze dovodit, že by policie při stanovování doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR, mohla extenzivně libovolně upravovat běh platnosti takové doby.

Správní úřad prvního stupně rozhodl tak, že doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území ČR, je shodná s dobou vykonatelnosti a k řešení této otázky v odůvodnění rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobci uvedl, že doba, po kterou nelze umožnit vstup cizince na území České republiky neběží po dobu, kdy je rozhodnutí nevykonatelné z důvodů uvedených v § 119 odst. 5 a 6, § 119a odst. 4, § 179 zákona o pobytu cizinců a § 3c odst. 2 a § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný se otázkou běhu této lhůty ve svém rozhodnutí blíže nezabýval a odvolání bez dalšího zamítl.

Soud konstatuje, že rozhodnutí o správním vyhoštění obsahuje několik výroků – zejména je rozhodnuto o tom, že se správní vyhoštění ukládá, je stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, a povinnost vycestovat v určité lhůtě. Zákon o pobytu cizinců v § 118 odst. 1 věta druhá skutečně ukládá policii, aby v rozhodnutí stanovila dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Z žádného zákonného ustanovení ale nevyplývá oprávnění policie stanovit počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území.

Městský soud v Praze při přezkoumání důvodnosti námitky žalobce, ve které vytýká správním orgánům, že bez zákonné opory rozhodly o podmíněnosti běhu lhůty, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území republiky, vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného zejména v rozsudku ze dne 15.12.2009, č.j. 8 As 59/2009-95 nebo i v rozsudcích ze dne 30.7.2009, č.j. 2 As 65/2009-69 a ze dne 25.4.2008, č.j. 4 As 24/2008-77, dostupných na www.nssoud.cz. V citovaných rozhodnutích Nejvyšší správní soud uložil městskému soudu, aby se zabýval otázkou, zda jím přijatý výklad daného ustanovení, primárně zaměřeného na ochranu práv vyhoštěného cizince, který požádal o udělení mezinárodní ochrany, nemíří nepřipustně v neprospěch stěžovatele.

Zákonem č. 428/2005 Sb. byl od 24.11.2005 byl novelizován § 118 zákona o pobytu cizinců tak, že původní věta druhá „Doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, je

stanovena dobou platnosti rozhodnutí“ byla nahrazena větou „Dobu, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince.“ Z této změny však nevyplývá, že by mohlo dojít k odložení či k přerušení běhu doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR. Naopak správní orgány, které uvedenou dobu v rozhodnutí stanoví, jsou nadále vázány ustanoveními zákona o pobytu cizinců a je jejich povinností, aby své závěry učiněné v rozhodnutí odůvodnily příslušnými zákonnými ustanoveními. Stejnou povinnost měl i žalovaný, který rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí o uložení správního vyhoštění.

Vzhledem k tomu, že správní orgány řádně neodůvodnily, na základě jakého konkrétního právního ustanovení dospěly k závěru, že doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území, je shodná s dobou vykonatelnosti, neboť takový závěr z ustanovení § 118 odst. 1 zákona o pobytu nevyplývá, je třeba napadené rozhodnutí v této části považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z jeho odůvodnění není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 2 úkony právní služby po 2100 Kč (za převzetí věci a sepsí žaloby), a 2 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 4.800,- Kč. K tomu se připočítává daň z přidané hodnoty ve výši 20 %, již je žalobcův advokát plátcem, ve výši 960 Kč. Proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení ve výši 5.760 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. ledna 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu